

VLASTNÝMI SLOVAMI

Memoáre

IKAR

Charlie Sheen

**VLASTNÝMI
SLOVAMI**

Charlie Sheen

**VLASTNÝMI
SLOVAMI**

Preložil Radoslav Kozák

IKAR

VLASTNÝMI SLOVAMI

Charlie Sheen
Book of Sheen

Copyright © 2025 by Charlie Sheen

Note to readers: Certain names and identifying details of people portrayed in this book have been changed.

All rights reserved, including the right to reproduce this book or portions thereof in any form whatsoever. For information, address Gallery Books Subsidiary Rights Department, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020.

Translation © 2026 by Radoslav Kozák

Jacket design by Lisa Litwack

Jacket Photograph by Peggy Sirota/Trunk Archive

Printed in the U. S. A. Copyright © Simon & Schuster

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0610-2

*Pre mamu a otca a pre každého gangsterského básnika,
ktorý stále naháňa nový úsvit.*

„Odvaha je pôvab pod tlakom.“

— ERNEST HEMINGWAY

„Dave tu nie je.“

— CHEECH & CHONG

KAPITOLA 1

3. septembra 1965 o 22.58 som sa v meste New York narodil mŕtvy. Predstavte si štitok na palci a mäsiarsky vozík. Proste totálne mŕtvy. Službukonajúci pôrodník okamžite vyhlásil *kód modré bábätko, škrtené pupočnou šnúrou*, a ako bolo v šesťdesiatych rokoch zvykom, nezdráhal sa naložiť mi na zadok.

Moja úbohá mama Janet musela sledovať ten výprask, zatiaľ čo jej myseľ uviazla niekde medzi „Neprestávajúte!“ a „Už mal dosť!“.

Môj otec Martin Sheen, profesionálny katolík – alebo *katoholik*, ako zvyknem hovoriť –, žmolil ruženec, v mysli si pripravoval smútočnú reč (nepochybne krátku) a už žiadal, aby splášili najbližšieho kňaza, ktorý by dal bábätku posledné pomazanie.

Pripravený na svoj prvý detailný záber, gynekológ a pôrodník Irwin Shaybone sa dramaticky otočil k otcovi. Jeho slová zaplavili miestnosť ako horiaci šíp z Hippokratovho luku, syčiaci cez závany kadidla a hrôzy: „Vy si robte svoju prácu a ja si urobím svoju!“

A veru si ju spravil.

Ten chlap ma mlátil, akoby som mu dlhoval peniaze. Moji rodičia sa ticho prizerali a čakali. Beznádejne dúfali, že konečne zaznamenajú prskanie, kašeľ a plač, ktoré od úsvitu vekov signalizujú nový život.

A prskanie, kašeľ a plač sa dostavili (tak trochu). Rodičia opisujú moje prebudenie tak, že sa vôbec nepodobalo na namáhavé zahrievanie motora auta v mrazivé ráno. Skôr pôsobilo, ako keď dostane van-drák na záchytke vedro vody do ksichtu.

Priamym dôsledkom doktorovho hrdinstva bolo, že mi hrdo dali prostredné meno Irwin. Carlos Irwin Estevez. Musím priznať, že som zástancom toho, aby dieťa najprv trochu vyrástlo, a keď už dokáže samo spláchnuť záchod, malo by dostať hlasovacie právo vo výbere prostredného mena. Nikdy neexistoval lepší kandidát na podporu daného argumentu ako to moje. „*Irwin?*“ Robíte si zo mňa srandu? Hej, mama, otec, mali ste na výber dve mená, nie päťdesiat! Lebo aj keď sa Carlos vyvinul na Charlieho a Estevez ustúpil Sheenovi, ten nepopierateľný sedliacky faktor mena Irwin smrdí na celú chodbu (*Charles Shaybone* mohol byť taký americký, ako sa len dá).

Dočerta s tým! Irwin mi zachránil život. Alebo ho aspoň našaroval. Doslova.

Myšlienka, že som sa narodil mŕtvu, ma máta už veľmi dlho. Môj zvláštny príchod na svet ma fascinuje a rovnako ma aj trápi jeho tieň. Okej, *trápi* je asi príliš dramatické. Skôr ma *mätie*, to sedí lepšie.

Pupočná šnúra je záchranné lano. Časom overený kanál pre delikátne nastavené tri kopčeky mamičkinej pochutiny denne. Bolo ťažké zmieriť sa s tým, že toto záchranné lano sa v prvej minúte môjho života premenilo na šibeničnú slučku. Tá istá trubica, ktorá udržiavala moje telo nažive približne deväť mesiacov, ma zlomyselne brzdila v momente, keď je potrebné rýchlo presmerovať vzduch, jedlo a reč.

Po mnohých rokoch som stále presvedčený, že moje detské koktanie – to, ktoré prenasleduje aj moje dospelé ja – je neoddeliteľne spojené s tým náhodným miestom činu v newyorskej nemocnici, inak nazývaným aj *moje narodenie*.

Sú to iba babské reči, ktoré som sa rozhodol prijať, ba niekedy dokonca uctievať? Fakty sú fakty. Ako sa ich rozhodnem interpretovať alebo rozobrať na súčiastky, závisí výlučne odo mňa. V určitom okamihu sa všetci staneme obeťami svojho detstva. Ako často sa tam rozhodneme vrátiť a načúvať jeho šepotom, je už na vážnu debatu o oddeľovaní zrna od pliev.

KAPITOLA 2

Spomienky sú zložité. Aby som to objasnil: vaša spomienka a skutočná udalosť sa nikdy nezdajú ako súčasť toho istého výletu.

Spomienky z raného detstva môžu byť najhustejšou hmlou, akou sa musíte prebiť. Nikdy sa neviem rozhodnúť, či obraz pochádza zo skutočného okamihu alebo z poriadne pokrčenej fotografie, ktorú som si pozrel v zrnitom albume z osemdesiatych rokov. Ako som povedal, zložité.

Mal som dva roky, stále som žil v New Yorku a išiel na svoju prvú operáciu. Aby ma rodičia vhodne rozptýlili, obliekli ma od hlavy po päty do štýlového kovbojského outfitu Roya Rogersa. Mini stetsonky, čižmy, ostrohy a dve chrómové pištole Colt kalibru .45. Dopekla s operáciou, tí zloději dobytka a koní sa tomuto pištoľníkovi nemali šancu vyrovnáť.

Musím však s vozom ešte trochu zacúvať.

Šesť mesiacov predtým sa u mňa začali prejavovať dramatické reakcie na ľudí, ktorí na mňa hľadeli. Ak som si všimol, že sa niekto čo i len pozrel mojim smerom, z plných pľúc, bez ohľadu na miesto, som vrieskal: „PRESTAŇTE NA MŇA CIVIEŤ!!!“

Škoda pre nás všetkých, pretože som bol celkom pekné dieťa.

Je prorocké, že som trpel takým pohrdaním voči tým očným inváziám a nakoniec sa stal jedným z najobdivovanejších ľudí všetkých čias.

Pokusy mojich rodičov odhaliť príčinu tejto náhlej choroby nepri- niesli žiadne výsledky. Niektoré sračky sa jedného dňa jednoducho objavia a rozhodnú sa zostať. (Trochu ako ľudia.)

Pár mesiacov po mojich chronických výbuchoch hnevu sa na pa- tologickej párty objavil nový zvrät: vlastná ruka mi vystrelila do no- havíc, chytila ma za semenníky a držala tú časť rozkroku pohromade. Čím hlasnejšie som kričal, tým silnejšie som ich zvieral. (Áno, stále kričím, stále si chytám semenníky, len nie oboje súčasne a nikdy nie na verejnosti. Pokrok.)

Mamina kamarátka, terapeutka, bola jednej noci svedkyňou také- hoto predstavenia a po tom, čo si dala dve a dve dokopy, odporučila, aby ma dali vyšetriť na pruh. Namáhanie a sila mojich výkrikov zrejme pod opaskom na zbraň niečo pretrhli. O pár dní neskôr som už bol vy- obliekaný ako na prestrelku v O. K. Corral na divokom západe. Ope- rácia bola úspešná a tie záchvaty hnevu, keď sa na mňa niekto pozeral, sa zastavili a vypadli z mesta.

Príbeh, ktorý som práve rozpovedal, si nepamätám. Je to len čiastková koláž z rozhovorov pri večeri a zo spomienok mojich rodičov. Z tých nocí, ktoré nechcete, aby sa skončili, zovretých medzi dňami, o kto- rých ste vždy vedeli, že sa skončia.

Moja „spomienka“ pochádza z jedinej fotografie. Som presvedče- ný, že som ju videl v jednom ošúchanom albume v osemdesiatych ro- koch. V mysli sa vidím v kovbojskom kostýme, ako hľadím priamo do objektívu. Tú fotku ešte stále hľadám, ale momentálne som spokojný aj s myšlienkou na ňu.

KAPITOLA 3

Môj otec odišiel z Daytonu v štáte Ohio v roku 1959 autobusom Greyhound s päťdesiatimi dolármi vo vrecku a jednosmerným lístkom do New Yorku. Vyhral celoštátnu rečnícku súťaž a peniaze použil na splnenie svojho sna stať sa hercom. Nielenže zbožňoval Jamesa Deana, ale bol odhodlaný pokračovať tam, kde on prestal.

Aby túto misiu splnil, otec predtým, ako opustil mesto, zámerne nespravil prijímacie skúšky na miestnu vysokú školu. Úmyselne porušený sľub, pri ktorom si s jeho otcom zrejme „potriasli rukami“. Šlo o dohodu ohľadom vyššieho vzdelávania. Tato stále nosí korunu za najhoršie skóre v histórii tejto inštitúcie.

Jeho otec Francisco Estevez, ktorého zbožňoval a ktorého som ja nikdy nemal tú česť skutočne poznať, pracoval v továrni NCR (National Cash Register) takmer päťdesiat rokov. Bol španielskym imigrantom a po anglicky vedel veľmi málo (ak vôbec). S otcovou mamou Mary-Ann Phelan sa stretol na miestnom plese pre čerstvo naturalizovaných Američanov. Prišla loďou z Írska a hľadala lepšie... hocičo. Padli si do oka, vzali sa a mali desať detí, deväť chlapcov a jedno dievča. V detstve, ktoré bolo cirkusom plným strýkov, zastávala moja statná teta Carmen úlohu krotiteľky levov.

Otcova mama zomrela, keď mal jedenásť rokov, a jeho otec sa už nikdy znovu neoženil.

Taký smútok pre dieťa si nedokážem predstaviť ani sa tváriť, že ho chápem.

Myslím si, že v dôsledku toho tato celý život podniká výpravy do dvoch domovín svojich rodičov, aby odhalil, kým boli a aké hodnoty vyznávali, či už prostredníctvom žijúcich príbuzných, alebo príbehov a spomienok, ktoré obaja zanechali. Jeho hľadanie je krásne, hrdinské a nikdy sa nekončí. Nieкто ho môže nazvať naháňaním fantómov, pre mňa ide o nájdenie samého seba.

Približne v rovnakom čase, keď otec plánoval svoj veľký únik, aj mama vymýšľala podobné plány na odchod z tohto štátu. Nie s otcom, keďže ich cesty sa ešte len mali skrzytiť. Nevieť presne povedať, čo sa v tom čase s Ohiom dialo, ale dá sa vydedukovať určitý trend.

Janet Templetonová mala zbalené kufre a zrak upretý kamkoľvek, len nie do Clevelandu. S prácou v stravovacích službách v Provincetowne v štáte Massachusetts počas leta 1960 a so štipendiom na Bostonskom umeleckom inštitúte vo vrecku bola mama len pár prestupov autobusom od povolania umelkyne. Napriek tomu ráno v deň zápisu na prestížny inštitút urobila otočku, štipendium odmietla a naskočila do iného autobusu, tentoraz smer Veľké jablko. Príťažlivosť rozvíjajúcej sa eklektickej umeleckej scény v New Yorku bola príliš vzrušujúca na to, aby ju ignorovala.

Onedlho už pracovala cez deň ako zubná asistentka a v noci si privyrábala v umeleckej galérii v SoHo. Prvým kamarátom, ktorého si v galérii našla, bol milý chlapík menom Jim.

Niekoľko mesiacov predtým zastával otec na druhej strane mesta pozíciu usporiadateľa v kine. Jeho spoločníkom bol Al Pacino. Áno, *ten* Al Pacino. Predstavte si, ako vás tí dvaja vedú tmavým kinom s červenými baterkami a v otrasných rovnakých kabátoch.

Otec mal v tom období šťastie, že ho obsadili do pár divadelných hier, ale nestačilo to, aby si mohol dovoliť vlastný byt. Istý milý javiskový technik v jednej z tých hier mu ponúkol svoj gauč, kým si nebude schopný zaplatiť vlastné bývanie. Volal sa Jim. Pracoval v umeleckej galérii s mamou.

Moji rodičia opustili Ohio, aby našli lepší život. Súhrou náhody a osudu sa ocitli v meste so 7,7 milióna obyvateľov a nezávisle od seba sa spriatelili s tým istým mužom, ich nič netušiacim Kupidom.

Ďakujem, Jim. Odviedol si dobrú prácu.

Po niekoľkých nemotorných rande, pri ktorých sa otcove konverzačné schopnosti v reštaurácii obmedzili na minimum, mal pocit, že mu z maminej náklonnosti ostáva len posledné priehrstie. Práve sa nachádzal uprostred radu predstavení mimobroadwayskej produkcie *The Connection (Spojka)* a túžil dostať Janet z galérie, aby ho videla v akcii v deň predstavenia.

Napínava dráma s jedným dejstvom, ktorá tatovi priniesla prvú ochutnávku chvály kritikov, mu dodala sebavedomie presne vtedy, keď ho potreboval. Venoval celé svoje vystúpenie maminmu sedadlu v prvom rade. Počas potlesku obecnstva v stoji uvidel pri zatváraní opony jej tvár a v tej chvíli vedel, že v živote už nebude sám.

O niekoľko rokov neskôr opísal otec jej reakciu v tú noc tak, že bola skutočne fascinovaná, ba až zhyponotizovaná. Mamino prerozprávanie možno nie je až také fantastické. (*Zlahčuj to, kolko chceš, mami, ale o šesťdesiatštyri rokov neskôr sme stále všetci tam, kde sme.*) O pár mesiacov si spolu hravo vykračovali ulicami Manhattanu. Mama už bola tehotná s mojím najstarším súrodencom Emiliom.

Ich vzťah nebol bez výziev. Mama musela odložiť svoj sen stať sa skutočnou umelkyňou a zároveň sa nezištne, naplno venovať rodine, aby mohol otec umelcom zostať.

Vela obetí na oboch stranách, nedostatok peňazí, nestála práca.

To je dôvod, prečo má otec disciplínu a odhodlanie, ktoré sa nedajú naučiť. Verím, že jeho nevyslovené krédo „nech sa deje čokoľvek“ vzniklo práve v tých ťažkých časoch. Oplýva zdravou drzosťou, ktorá sa nedá presne definovať ani vyjadriť slovami – ale je tam a je skutočná. Mama ju má tiež. Jednoducho všetko napraví, keď sa nikto nepozera.

Moji rodičia sa zosobášili 23. decembra 1961 v katolíckom kostole sv. Štefana na Východnej 28. ulici na Manhattane. Mama porodila Emília v newyorskej nemocnici Lying-In 12. mája 1962. Matematika nepustí: Emilio sa zúčastnil na svojej prvej svadbe skôr ako na svojom narodení.

Moji rodičia sa snažili zo všetkých síl. Učili sa za pochodu a neustále si dopĺňali zoznam vecí, ktoré nechceli, aby ich ďalšie diéta prežívalo. Myslím si, že na tomto zozname boli aj nemocnice, keďže môj brat Ramon sa narodil doma v auguste 1963. Presnejšie v byte na

Staten Islande. Pôrodná asistentka v tú noc zavolala, že je chorá, a tak bolo na otcovi a štyroch členoch newyorskej skupiny statočných, aby Ramona bezpečne priviedli na svet. (Človeče, byť tak mucha na tej stene z laticiek a omietky!)

Pôvod mena *Ramon* pramenil z tatovho skutočného mena Ramon Antonio Gerard Estevez (španielski katolíci sa pri menách ani trochu neštítali slovného šalátu). Úžasné iniciály a párty s monogramom, ktorá čakala na vypuknutie, lebo R. A. G. E. (po anglicky *zúrivosť*) si priam žiadalo nájsť cestu na každú manželku a aktovku v dosahu – veci, po ktorých však tato nikdy nesiahol.

Keď otec v roku 1959 prišiel do New Yorku, potichu a nešíkovne mu v kampuse oznámili, že s menom, ktoré by znelo menej hispánsky, bude mať lepšiu šancu na dosiahnutie svojich cieľov. Nedávno predtým stretol kastingového režiséra menom Martin a ako dieťa bol fanúšikom televízneho evanjelistu biskupa Fultona J. Sheena. Kombinácia mien bola hotová a meno Martin Sheen s ním zostalo dodnes.

Keďže sa otec necítil úplne stotožnený so svojim *falošným menom* a nechcel sa zbaviť svojho dedičstva, rozhodol sa, že jeho deti by mali niesť španielsku vlajku namiesto neho.

Veľa šťastia so životom v Malibu začiatkom sedemdesiatych rokov s menami ako Emilio, Ramon a Carlos. *Paráda, ste tu, aby ste opravili plot!* Naša sestra Renée sa prešmykla okolo tohto kontrolného bodu, keďže jej meno sa prikláňa k rôznym kultúram.

Možno je pravda, že rodinu si nevyberáme. No možno je tiež pravda, že si (väčšinou) sami vyberáme *veľkosť* svojej rodiny. Vzhľadom na všetko, čo sa vtedy v ich životoch dialo, dávalo dokonalý zmysel, aby sa zastavili pri štvorbale. Som naozaj rád, že to neurobili.

Rok 1964 mal byť pre otca kľúčový. Jeho posledné obdobie po-chabosti predtým, ako sa musel vyrovnáť so svojou doteraz najväčšou kreatívnou výzvou: mnou.

KAPITOLA 4

Téma boli ruže (The Subject Was Roses) je hra ocenená Pulitzerovou cenou, ktorú napísal Frank D. Gilroy v roku 1964. Okej, viac z *Wikipédie* vám už nedám. Pre tata sa z nej stala naozaj veľká vec. Mala celkovo troch hercov. Otca sprevádzali Jack Albertson a Irene Daileyová. Ich energie sa stretli v dokonalej harmónii, vzali si Broadway ako rukojemníka a mesto im pripíjalo na slávu. Vypredané predstavenia noc čo noc, ocenenia na obzore. No, ocenenia pre Jacka a Franka, nie pre otca. Žiaden problém. Tato vždy tvrdil, že nikdy nehral tak, aby bol ovenčený alebo aby si vyslúžil nejakú „cenu“. (Viem, že oveľa neskôr, keď ich začal zbierať, to muselo byť preňho dosť šik.)

Jediný kyslý odkaz v kytici *Ruží* dostal v istý chladný letný večer v roku 1967, keď sa na predstavení zúčastnil jeho otec Francisco. Bolo to prvýkrát, čo sa stretol s jeho hereckou prácou. Bojujúc s vírom nervozity a pochybností, tato predviedol to najlepšie zo seba a ohromil všetkých prítomných. Všetkých okrem jedného, *najdôležitejšieho* člena publika. Skôr než mal možnosť porozprávať sa po predstavení so svojím otcom, Francisco zbadal vo vestibule plagát s novým honosným americkým menom. Bez slova odišiel z divadla. Otec bol zdrvený. Ťažoba dedičstva celej krajiny sa vyliala na Ramona Antonia Gerarda Esteveza ako tekutý oheň z La Palmy. Pokiaľ ide o ich deti, len rodičia vedia všetko pokaziť spôsobom, aký žiadna iná bytosť v galaxii nedokáže zatieniť. Iba dúfam, že pred Franciscovou veľmi smutnou a náhlou smrťou v roku 1974 mali šancu vrátiť časť z tej lávy späť do sopky.

Ruže mali niekoľko rokov solídny úspech a počas tohto obdobia ich hralo päť rôznych divadiel. To otca posunulo do oveľa širšej diskusie, ktorá zahŕňala televíziu a film. Konkurzy sa vyskytovali čoraz častejšie a začali sa objavovať aj nové pracovné ponuky. Počas nasledujúceho roka alebo dvoch pracoval na sérii klasických televíznych seriálov, medzi ktoré patrili *Flipper*, *Mission: Impossible*, *Hawaii Five-0*, *Mannix*, *Ironside*, *Columbo* a seriál s názvom *Mongo's Back in Town*. (Nevedel som, že odišiel.)

Vtedy sa začalo aj cestovanie, nielen pre otca, ale aj pre celý gang, ktorý teraz zahŕňal aj moju sestru Renée. Tá sa k nám konečne pridala v roku 1967. Dôležitá poznámka: Aj ju odrodil doktor Shaybone a rovnako ako mne, aj jej bol odopretý status úžasného stredného mena. Nemám tušenie, ako sa dostala k Pilar. Určite to nadhodím na ďalšom rodinnom stretnutí.

Šesťbalenie Estevez-Sheen bolo v pohybe, predierali sme sa cez autobusové a vlakové stanice a množstvo letísk. Náš drahý kamarát Gary Morgan vždy hovorieval, že sme najcivilizovanejšia skupina kočovných Rómov, akú kedy poznal. (A ten týpek sa pridala k cirkusu, keď mal dvanásť, takže má na to určite odborný nos.)

12. januára 1969 čakalo Estevez-Sheenovcov *veľké* sťahovanie. Práve sa začal pripravovať otcov ďalší film *Hlava 22*. Či už to mala byť výhra, prehra alebo remíza, veľmi skoro sme sa ocitli pred rúzcetím: buď Mexiko, alebo nič.

Tradičia, že si tato so sebou na natáčanie bral celú rodinu, sa začala v mexickom Guaymas. Od samého začiatku trval na tom, že o tomto ustanovení sa nechystá so štúdiom vyjednávať. Stalo sa základom stability, na ktorý sa moja rodina spoliehala počas tých exotických rokov cestovania po svete. Ak aj nejaké štúdio z tatovho platu niekedy strhlo dodatočné cestovné náklady, som si istý, že mu to bolo jedno.

Vyrastal v takej chudobe, že v dospelosti sa mu zdalo aj nosiť rovnaké ponožky ako luxus. Vďaka televíznym skúsenostiam šlo už o jeho druhý film za dva roky. Veľmi skoro potom už potreboval väčšiu zásuvku na ponožky.

Produkcia nás usídlila v skromnom príbytku neďaleko pláže na pobreží Sonory. Moja *jediná* spomienka z Guaymas sa odohrávala v jednej izbe a zahŕňala tri otázky.

Každé ráno som vchádzal do kuchyne, ktorá slúžila ako jedáleň, s palcom v ústach a za sebou ťahal svoju obľúbenú modrú deku. Prišiel som k mame, keď napĺňala všetky ranné potreby a želania rodiny.

Tri otázky:

1. „Aký je deň?“
„Je štvrtok, Carlos.“ Jej odpoveď bola vždy pravdivá.
2. „Kde sme?“
„Sme v Mexiku, zlatko.“
3. „Kedy PÔJDEME DOMOV?!“

O v slove *domov* som natiahol ako saxofonista, ktorý uzatvára posledným tónom bujarú noc. Zobudil som celý dom, zobudil som aj mŕtvych, bolo to štvormesačné natáčanie. Na prvý pohľad mali tieto tri otázky rozumné a pravdivé odpovede. Pre toho, kto otázky kládol, však akákoľvek odpoveď priniesla iba hrôzu a slzy.

Rodičia boli hlboko znepokojení. To isté dieťa im nedávno spôsobilo peklo s fázou, keď sa bálo pohľadov, a teraz toto? Mama sa musela starať o ďalších troch krpcov a tato mal prácu, ktorú potreboval dokončiť. Z mojej vlastnej skúsenosti otca piatich detí je nemennou pravdou, že uponáhľaný život nie vždy poskytuje potrebné prestávky na uspokojenie želaní každého potomka presne v momente, keď sa objavia.

Aj keby som si nejak mohol sadnúť so svojim štvorročným ja a ponúknuť mu postrehy alebo rady, čo by to bolo? Ako by zneli alebo ako by som sa pri nich cítil? Stretli by sa vôbec s nejakým pochopením?

Tri naliehavé otázky nenápadne položené v tej sonorskej kuchyni vo mne dodnes rezonujú a otravujú ma ako mačka opustená v daždi pri mojich dverách.

Kedy pôjdeme domov? Ukázalo sa, že nepôjdeme.

Jediný „domov“, ktorý som dovtedy poznal, bol apartmán v bytovke bez výťahu na rohu 86. ulice a Columbus Avenue. Pripomínajú mi

ho roztrúsené detaily, ktoré začínajú formovať predstavu domova dávno predtým, ako má dieťa všetky dieliky skladačky, aby ho vedelo definovať: spoločné spálne, požičaný nábytok, tvrdá, ale spravodlivá láska.

Moja ďalšia predstava domova záhadne ležala na konci trúbenia vlaku, ktoré nás prinútilo zastaviť na ceste z Mexika. Náš *Cigánsky expres* dorazil do Mesta anjelov.

KAPITOLA 5

Dom, ktorý si moji rodičia prenajali na South Castello Avenue v západnom Los Angeles, stál na skok od Pico Boulevard. Skromný jednoposchodový domček s trávnikmi vpredu aj vzadu. O ulicu ďalej viedla Roxbury Drive, prvý náznak, že ste boli na dosah krikľavej opulentnosti Beverly Hills. Vydať sa na východ od Roxbury znamenalo cestovať na juh od vlastnej peňaženky. Nie náhodou sa naša skromná chatrč nachádzala hneď v tomto pohraničnom mestečku, diskkrétne oddelená od bohatých obyvateľov.

Otec nikdy nemal rád nič okaté ani očividné. Oveľa viac sa cítil doma tam, kde mal presne to – domov. Snažiť sa predstaviť si ho v honosnom sídle by bolo ako snažiť sa predstaviť si Boba Dylana spievať metal – niektoré veci jednoducho nesedia. Chápem to. Dospel som k presvedčeniu, že čím viac lesku a dvojtvárnosti dotvára vašu identitu, tým viac neidentifikovaný zostávate. (Trvalo mi to chvíľu a tá lekcija bola *naozaj* drahá.)

Zvyknúť si na Los Angeles po New Yorku sa pre nás ukázalo oveľa jednoduchšie, ako keby to bolo naopak. Ako dieťa som precítoval okolie tak, že som zistil, ako naň reagujú rodičia. Moji sa mi zdali oveľa uvoľnenejší okamžite po príchode. Rozhodnutie presťahovať sa bolo skvelé! Hneď ako sa mama naučila šoférovať, zdalo sa ešte lepšie.

Mesto, ktoré nikdy nespí, tiež nikdy nejazdí. Keďže mama vymenila metro za diaľnice, prelistovala Zlaté stránky a odvážne vklzla za volant.